

Happing:

MATTI FLYTA LANDINUM HAPPINGINI

- Tá eg kom út í hurðina, kastaðu tey kavabløk við steinum í eftir okkum, og eg minnst, at eg bleiv rakt beint í høvdið, fortelur Sólfríð Poulsen, sum bleiv happað so illa, at hon í dag ikki hættar sær aftur til bygdina, hon vaks upp í

PÆTUR HJALMAR EVENSSON

PATURE@SOSIALURIN.FO

2 7 ára gamla Sólfríð Poulsen er fødd og uppvaksin í Føroyum, men býr í dag í Danmark. Í barndómsárunum bleiv hon happað so mikið illa, at har var eingin annar útvegur enn at flyta úr Føroyum fyri at sleppa undan øllum áganginum, sum javnaldrar hennara útsettu hana fyri. Hon lýsir sín barndóm sum ræðuligan, og í dag vísa árinini av happingini seg í vaksna lívi hennara.

- Eg minnst bara happingina

Tá Sólfríð Poulsen var eitt háltv ára gomul, doyði pápi hennara í einari arbeiðsvanlukku. Háltv ár seinni valdi mamma hennara at flyta úr Havn og til Vestmannaar fyrri onkursvegna at byrja tilveruna á nýggjum. Hon vildi geva Sólfríð og systir hennara best møguligu byrjanina uppá lívið uttan ein pápa.

Sólfríð vaks upp og hevði nógv ar vinir í nærumhvørvinum í Vestmanna. Men stokkut var gleðin, tí tá hon sum seks ára gomul skuldi byrja í skúla, broyttist alt. Í skúlanum varð hon frá næstan

fyrsta degi av útsett fyrri happing av grovasta slag.

Hon minnst ikki heilt, hvussu alt byrjaði, tí ein stórir partur av barndómsminnum hennara eru í dag svunnin burtur.

- Tá eg hugsi um míni barnaár, minnst eg næstan bara happing-

ina. Eg havi sjálvandi nøkur góð minni, men eg fái illa hugsað um mín barndóm uttan at blíva mint á tað ringa, sigur Sólfríð Poulsen.

Teknistiftir og kavabløk við steinum í

Í skúlanum bleiv hon av hinum

børnunum hvønn einasta dag umtalað sum "ljót", "vemmilig" og "tjúkk". Orðini vóru eitt, men gerðirnar vóru nakað heilt annað. Børnini vóru eisini harðlig við hana og funnu uppá alt møguligt fyrri at plága hana.

- Tey kundu finna uppá alt. Tey

løgdu millum annað teknistiftir á stólin, sum eg sat á, við vón um at eg skuldi seta meg á tær.

Happingin fór ikki bara fram í skúlanum, men eisini uttan fyrri skúlatíð. Hon minnst serliga tað eina vetrarkvøldið, tá kavin lá tjúkkur um alla bygdina.

- Knappliga hoyrdu vit nógv fólk á vegnum uttanfyri. Tey róptu eftir mær. Mamma fór út og lat úthurðina upp, og eg fór aftaná. Tá eg so kom út í hurðina, kastaðu tey kavabløk við steinum í eftir okkum, og eg minnst, at eg bleiv rakt í høvdið og fór at gráta, fortelur Sólfríð Poulsen.

Lærarin legði einki í

Mamma hennara royndi at gera alt, sum var í hennara makt, fyrri at Sólfríð skuldi hava tað gott, men tað var ringt, tí happingin fylti meira. Hon setti seg eitt nú í samband við flokslæran hjá Sólfríð við vón um, at skúlin fór at taka ábyrgd, men har var eingin hjálp at heinta.

- Mamma bleiv nærmast vend í hurðini og fekk bara at vita frá lærarinnuni, at eg manglaði eina ommu. Tað var tað einasta, sum var galið, eftir hennara tykki. Omma mín búði í Havn, so eg veit ikki, hvat lærarinnan meinti við, ella hvat tað yvirhøvur hevði við mín trupulleika at gera – men eg fekk í øllum førum onga hjálp.

Sólfríð Poulsen heldur tað hava alstóran týðning, at lærarar taka happing fyrri fult, og tí heitir hon eisini á øll børn, sum eru fyrri happing, um at boða frá.

- Lærarar skulu altíð lurta eftir, tá foreldur og børn venda sær til teir í sambandi við happing, sigur hon.

Sólfríð Poulsen sum seks ára gomul